

føjelse omtrent af følgende Ordlyd: „De Selskaber, der ikke udbetaler Bonus før ved Forsikringstidens Udløb, behøver ikke at afsætte nogen Sikkerhedsfond“. Den Fond, der da fremkom, vilde i Virkeligheden blive en meget større Sikkerhed end den, der er foreslaaet i Lovforslaget.

Jeg kunde endnu tænke mig et Par andre Ændringer, som jeg finder ret vigtige. For det første i § 8 — jeg tror ikke, det er omtalt af nogen af de andre Talere. I sidste Punktum af § 8 staar der: „Det samlede Beløb af saadanne Genforsikringer maa dog ikke overstige 10 pCt. af „Portefeullen““. Jeg synes, det er en ikke helt retfærdig Bestemmelse. Jeg forstaar jo godt, hvad Tanken har været, nemlig at man vilde passe paa ikke at bebyrde de gensidige Selskabers forsikrede med for store Genforsikringsbeløb, som ingen andre hæftede for. Men med den store Sikkerhed, — som jeg nu har omtalt og ikke igen skal komme ind paa —, der er med Hensyn til Beregningen af vore Præmier, med den Sikkerhed, der er i Præmiereserven og de store Garantikapitaler og Aktiekapitaler — eller her, hvor det drejer sig om gensidige Selskaber, kun Garantikapitaler —, synes jeg, at der er saa liden Grund til at være bange for denne Risiko, at man ikke af den Grund skal afskære de gensidige Selskaber fra at tage Del i den virkelig store Fortjeneste og den store økonomiske Gavn, det kan være for deres Medlemmer at faa Del i denne store internationale Forretning, som ligger der. I Virkeligheden er det en meget større Forretning, end ærede Medlemmer tænker sig, og den kan give en meget stor Fortjeneste, naar den drives paa rigtig Maade.

Den anden Bestemmelse, jeg kunde ønske ændret, er Straffebestemmelsen i § 57, som spiller en ret stor Rolle — en for stor, synes jeg —, og det er af Hensyn til det umaadelig lave Standpunkt, Konkurrencen er drevet ned til. Nu skal ingen blive bange for, at jeg ved denne Lejlighed skal komme ind paa at drage frem, hvad der er af uselt og lavt i denne Konkurrence i Livsforsikringsverdenen. Det skal jeg ikke, uden at jeg bliver opfordret til det; thi jeg vil sige de Herrer, at det er af den Art, at almindelige dannede Mennesker maa skamme sig derved. Men jeg vil gerne bidrage noget til, at dette Forhold muligt kunde ændres. Jeg ser ikke, at de lidt mere detaillerede Bestemmelser, Landstinget har indført, er nogen Gevinst, og jeg vilde helst, at Lovforslaget

blev ført tilbage til den Affattelse, som Ministeriet og Forsikringsraadet havde givet det. Jeg kan navnlig slet ikke se, at det ærede Udvalg oppe i Landstinget har Ret i den Betragtning, det har gjort gældende, at det vil være akkuret ens, lige umoralsk, om et Selskab roser sig selv eller angriber andre med falske Foregivender. Jeg indrømmer, at det at rose sig selv er ikke altid saa kønt; det kan, som det gamle Ord siger, stinke. Men at det skulde være lige saa umoralsk, at en Agent, der er glad ved sit eget Selskab, i sin Glæde ved det udtaler for stærke Ord, som, hvis han ved usle og lave Midler angriber et andet Selskab, det forstaar jeg ikke; der er dog en himmelvid Forskel paa de to Ting. Jeg sætter det meget lavere, at man med bevidst usande Beskyldninger angriber et andet Selskab, end at man i bevidst Glæde over sit eget Selskab roser det. Men det, der særlig har været det kvalfulde under denne Konkurrencekamp Selskaberne imellem, er den Benyttelse, der har været gjort af Fagpressen. Vi har en saa stor Fagpresse paa dette Omraade, at man kan sige sig selv, at den er lønnet af Selskaberne; thi den kan ikke eksistere, uden at den faar Støtte i Form af Avertissementer eller paa anden Maade. 6 Blade af den Art kan ikke eksistere uden det; i Sverige og i andre Lande er der forholdsvis ikke nær saa mange. I Ly af Pressefriheden, som ingen, vistnok heller ingen indenfor Livsforsikrings-selskaberne, ønsker atkomme til Livs, er denne Fagpresse blevet benyttet i Forretningsøjemed til Nedsættelse af andre Selskaber. Jeg synes, det er saa uselt, at der maatte kunne gøres noget derimod. Ingen vil nægte, at Fagpressen skal have Ret til at skrive, hvad den vil; men man kunde nok nægte den, at den skulde kunne udnyttes til i Forretningsøjemed paa daarlig Vis at nedsætte andre Selskaber. Mon det ikke er muligt i Lovforslaget at faa indført en Bestemmelse omtrent saalydende: Ingen Agent maa bruge Tryksager ude i Agitationen, uden at de er underskrevne eller autoriserede af Selskabets Bestyrelse eller administrerende Direktør? Saa har man dog i hvert Fald een, der staar til Ansvar for det; saa er der en Mand, man kan anlægge Sag imod, en Mand, man kan angribe igen. Paa den Maade, som nu benyttes, er der ingen, der har Ansvaret. Men jeg tænker, man kan komme til at forhandle herom i et Udvalg.

Saa har jeg et Par mindre Bemærkninger. Det ærede Medlem fra Roskilde (Jerichow) gjorde nogle stærke Bemærk-